

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!” (Jn 2,16b)

„Megkísértette őt a sátán”

Az értünk emberré lett Isten Fiát megkísérti a sátán?!

Milyen arcátlan merészség ez a gonosz részéről. Ahogy Évát és Ádámot is megkísértette. Ugyanazokkal próbálkozik Jézusnál is, és ha megnézzük velünk is nap mint nap. Miért éhezne, változtassa kenyérré a köveket, hiszen ő az Isten Fia. Fordítsa isteni erejét saját javára, legyen önző. Nem ismerős? Hányszor elhangzik körülöttünk is: Élvezd az életet! Erre vagy arra neked szükséged van, mert csak úgy leszel boldog. Erről szólnak a reklámok.

Dicsőséges messiási karriert ajánl Jézusnak. Miért élne nyomorult vándorként Palesztina poros útjain járva, elkeseredett szegényektől, betegektől körülvéve és politikai elnyomástól korlátozva? Ha leborul előtte, hatalmat és uralmat kap tőle az egész világ felett. A hatalom kísértése. Most kire gondolsz? Nem a világ urai hatalmaskodnak csak, hanem bizony a te életedben is ott van a hatalmaskodás kísértése. Otthon a családban, amikor mindent jobban tudsz, mint a házastársad. „Majd én megmondom mit fogtok csinálni!” Ismerősen cseng? Vagy a munkahelyen, iskolában, plébániai közösségben.

Miért viselné el a főpapok, a törvénytudók és a nép vezetőinek ellenállását? Vesse le magát

a Templom ormáról és angyalok fogják fenn tartani és elismerik benne a Messiást, mert ő nem szenvedhet.

A Golgotán is elhangzik majd: ha te vagy az Isten Fia szállj le a keresztről! Hogyan viselkedsz, amikor találkozol a szenvedés, a próbatételek keresztsjeivel? A te keresztsjeiddel? Jézus „kiüresítette magát és szolgai alakot öltött”, nagyon jól tudja, hogy az ember örök bűnének a lázadásnak és gőgnek kiengeszteléséhez csak egyetlen út vezet: engedelmesség az Atyának és a kereszt.

Éppen ezért a világot nem látványos diadallal, hanem szenvedéssel váltja meg, „engedelmeskedve mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig”.

(folytatás a 4. oldalon)

5.
oldal

Honnan tudjuk mire van szükségünk?

8.
oldal

A bizalom

9.
oldal

Mi így éljük meg

Liturgikus útmutató

MÁRCIUS

1

HÉTFŐ

2. nagybőjti hét hétfő
Dán 9,4b-10; Zsolt 78; Lk 6,36-38

MÁRCIUS

2

KEDD

2. nagybőjti hét kedd
Iz 1,10.16-20; Zsolt 49; Mt 23,1-12

MÁRCIUS

3

SZERDA

2. nagybőjti hét szerda
Jer 18,18-20; Zsolt 30; Mt 20,17-28

MÁRCIUS

4

CSÜTÖRTÖK

2. nagybőjti hét csütörtök
Jer 17,5-10; Zsolt 1; Lk 16,19-31
Választható emléknap: Szent Kázmér
Választható emléknap: Boldog Meszlényi
Zoltán, püspök és vértanú

MÁRCIUS

5

PÉNTEK

2. nagybőjti hét péntek
Ter 37,3-4.12-13a.17b-28; Zsolt 104;
Mt 21,33-43.45-46

MÁRCIUS

6

SZOMBAT

2. nagybőjti hét szombat
Mik 7,14-15.18-20; Zsolt 102; Lk 15,1-3.11-32

MÁRCIUS

7

VASÁRNAP

Nagybőjt 3. vasárnap
Kiv 20,1-17 vagy rövv.: Kiv 20,1-3.7-8.12-17
Zsolt 18 1Kor 1,22-25; Jn 2,13-25

MÁRCIUS

8

HÉTFŐ

3. nagybőjti hét hétfő
2Kir 5,1-15a; Zsolt 41; Lk 4,24-30
Választható emléknap: Istenes Szent János
szerzetes

MÁRCIUS

9

KEDD

3. nagybőjti hét kedd
Dán 3,25.34-43; Zsolt 24; Mt 18,21-35
Választható emléknap: Római Szent Franciska
szerzetesnő

MÁRCIUS

10

SZERDA

3. nagybőjti hét szerda
MTörv 4,1.5-9; Zsolt 147; Mt 5,17-19

MÁRCIUS

11

CSÜTÖRTÖK

3. nagybőjti hét csütörtök
Jer 7,23-28; Zsolt 94; Lk 11,14-23

MÁRCIUS

12

PÉNTEK

3. nagybőjti hét péntek
Oz 14,2-10; Zsolt 80; Mk 12,28b-34

MÁRCIUS

13

SZOMBAT

3. nagybőjti hét szombat
Oz 6,1-6; Zsolt 50; Lk 18,9-14

MÁRCIUS

14

VASÁRNAP

Nagybőjt 4. vasárnapja
2Krón 36,14-16.19-23; Zsolt 136 Ef 2,4-10;
Jn 3,14-21

MÁRCIUS

15

HÉTFŐ

4. nagybőjti hét hétfő
Iz 65,17-21; Zsolt 29; Jn 4,43-54

MÁRCIUS

16

KEDD

4. nagybőjti hét kedd
Ez 47,1-9.12; Zsolt 45; Jn 5,1-16

MÁRCIUS

17

SZERDA

4. nagybőjti hét szerda
Iz 49,8-15; Zsolt 144; Jn 5,17-30
Választható emléknap: Szent Patrik püspök

MÁRCIUS

18

CSÜTÖRTÖK

4. nagybőjti hét csütörtök
Kiv 32,7-14; Zsolt 105; Jn 5,31-47
Választható emléknap: Jeruzsálemi Szent Cirill
püspök és egyháztanító

MÁRCIUS

19

PÉNTEK

**Szent József, a Boldogságos Szűz Mária
jegyese – FÜ** / 2Sám 7,4-5a.12-14a.16;
Zsolt 88; Róm 4,13.16-18.22; Mt 1,16.18-21.24a
vagy Lk 2,41-51a

MÁRCIUS

20

SZOMBAT

4. nagybőjti hét szombat
Jer 11,18-20; Zsolt 7; Jn 7,40-53

MÁRCIUS

21

VASÁRNAP

Nagybőjt 5. vasárnap
Jer 31,31-34; Zsolt 50 Zsid 5,7-9; Jn 12,20-33

MÁRCIUS

22

HÉTFŐ

5. nagybőjti hét hétfő
Dán 13,1-9.15-17.19-30.33-62; Zsolt 22;
„A” és „B” évben Jn 8,1-11 „C” évben Jn 8,12-20

MÁRCIUS

23

KEDD

5. nagybőjti hét kedd
Szám 21,4-9; Zsolt 101; Jn 8,21-30
Választható emléknap: Mongrovejói Szent
Turibiusz püspök

MÁRCIUS

24

SZERDA

5. nagyböjti hét szerda
Dán 3,14-20,91-92,95; Dán 3; Jn 8,31-42

MÁRCIUS

25

CSÜTÖRTÖK

Urunk születésének hírüladása
(Gyümölcslő Boldogasszony) – FÜ
Iz 7,10-14;8,10; Zsolt 39; Zsid 10,4-10;
Lk 1,26-38

MÁRCIUS

26

PÉNTEK

5. nagyböjti hét péntek
Jer 20,10-13; Zsolt 17; Jn 10,31-42

MÁRCIUS

27

SZOMBAT

5. nagyböjti hét szombat
Ez 37,21-28; Jer 31; Jn 11,45-57

MÁRCIUS

28

VASÁRNAP

Virágvasárnap - ünnepi mise
Iz 50,4-7; Zsolt 21 Fil 2,6-11; Mk 14,1-15,47
vagy rövid: Mk 15,1-39

MÁRCIUS

29

HÉTFŐ

Nagyhétfő
Iz 42,1-7; Zsolt 26; Jn 12,1-11

MÁRCIUS

30

KEDD

Nagykedd
Iz 49,1-6; Zsolt 70; Jn 13,21-33,36-38

MÁRCIUS

31

SZERDA

Nagyszombat
Iz 50,4-9a; Zsolt 68; Mt 26,14-25

Árpád-házi szentek és boldogok Szent István

Vajk néven született 969 és 980 körül, Géza fejedelem és Sarolt fejedelemasszony gyermekeként. Megkeresztelkedése után kapta az István nevet, ő volt az utolsó magyar fejedelem és az első magyar király, aki apja nyomdokaiba lépve, népét a kereszténység útjára vezette.

Nagy erőfeszítések árán a magyar törzsek szövetségéből kialakult fejedelemséget egységes államná szervezte át, alattvalóit pedig fegyveres vagy békés úton a kereszténység útjára terelte.

Életét és uralkodását egyaránt a keresztény eszme hatotta át, szerzetes papokat hívott Bajorországból, Csehországból, Olaszországból, Pannonhalmán apátságot alapított, számos kolostort és templomot létesített. Elrendelte, hogy minden tíz falu közösen templomot építsen és a vasárnapot szentelje meg.

A magyar keresztény egyház kialakításáért ő és utódai viselhették az apostoli király címet. A közigazgatást a várak köré szervezte, ő volt az, aki kialakította a vármegyerendszert. Az ezeréves magyar törvénytár az általa alkotott törvényekkel kezdődik.

Szent István az első az Árpád-házi királyok és szentek sorában.

Mindkét fiát túlélte (Ottó és Imre), így közvetlen örököse nem volt, akinek átadhatná az uralkodást.

Egyetlen Árpád-házi leszármazott, Vazul volt az, aki átvehette volna tőle az országot, de ő egy összeesküvésbe keveredett, melynek célja a király meggyilkolása volt, valamint, az országban visszaállítani a pogányságot. István az összeesküvésben résztvevőket megvakította (kiszúrta a szemét) és levágatta a kezét, holott halálbüntetés járt volna nekik a királygyilkosság szándékáért.

Halála előtt Szent István Velencében élő nővérének fiát, Pétert tette uralkodóvá, koronáját, népét, országával együtt, Szűz Mária oltalmába ajánlotta.

1038. augusztus 15.-én, Nagyboldogasszony napján halt meg, Szent László 1083. augusztus 20.-án Istvánt, fiát Imrét és nevelőjét Gellértet szentté avattatta.

≡ archiv.katolikus.hu/szentek

≡ hu.wikipedia.org/wiki/I._István_nagykirály

Összeállította: **Boros Bogárka**

„Megkísértette őt a sátán”

(folytatás az első oldalról) A kísértéseid arra tanítanak, hogy az ambíciók, a hatalomvágy, a siker és a dicsőség keresése mélyén mindig ott rejlik a sátán cselvetése. „Ezt mind neked adom, ha...”. Ő adja? Nem is az övé! Ugyanolyan teremtménye Istennek, mint bármelyik angyal csak elfordult tőle. Honnan veszi a bátorságot, hogy szembeszálljon teremtetőjével? Onnan, hogy irigy az emberre az első pillanattól fogva. Mint minden gonosz leküzdésében, itt is Jézus szavait kell megfontolnunk: „Uradat Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.”

Határozottan el kell utasíts minden olyan ajánlatot, amely eltérítene Istennek a szeretetétől és szolgálatától! Miért engedi az Atya, hogy a gonosz megkísértse Fiát? Nem tudjuk hová tenni ezt a kérdést. Hát még azt, hogy Isten miért engedi meg a bűnt? Nagyon közel kell mennünk Isten misztériumához, hogy ezt a titkot megsejtsük. Ez nehezebb a szenvedés problémájánál. Mert amíg a szenvedés a sátánnak a fegyvere, addig a bűn a sátán győzelmét jelenti. Míg a szenvedéssel a sátán inkább az embert akarja elszakítani Istentől, addig a bűnnel elsősorban Isten irgalmát akarja kimeríteni. Hogy bebizonyítsa Isten „oktalanságát”, amiért az embert egy a gonosznál és az angyaloknál magasabb isteni létben részesíti, képes a legszörnyűbb bűnökbe belehajszolni az embert. Csakhogy kimondassa Istennel az egyszer már elhangzott mondatot: „Megbántam, hogy embert teremtettem!”

Ezért abban reménykedett, hogy a bűnök özönével, de különösen az istengyilkosság megszervezésével olyan magasra emeli az emberiségnek amúgy is súlyos bűneit, hogy Isten végleg bezárja a menny kapuit a megváltásra szomjazó emberiség előtt.

Azonban mi már tudjuk, hogy mindez fordítva történt! „Amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem.” A Golgota bűnözőnére Isten megbocsájto szeretete volt a válasz! Mert a mi bűneinket hordozta...

Így a gonosz bár nyerni látszott, de veszített! Ezért a bűn fölött az isteni irgalomnak különös és számunkra felfoghatatlan titka lebeg. Ezért írta le Isten szent Pállal, hogy „a mi igaztalanságunk teszi nyilvánvalóvá az Isten igazságát” (Róm 3,5), és hűtlenségünk az Ő hűségének mérhetetlen távlatait nyitja meg (Róm 2,4).

Van tehát a bűnnek olyan megközelítése, amely észre tudja venni a bűnök mélyén azt, hogy miért engedi meg az Isten. Mert a bűn túláradása nemhogy kioltaná szívünk-ből az istenélmények kegyelmét, hanem az Ő irgalmának csodálójává és a sátánon kifogó szeretetének imádójává teszi az embert. Mert „senki nem vall szégyent, aki benne hisz”. Jézus már legyőzte a sátánt a kereszten! Bátorság, ne félj, mert Ő veled van! Benne nyertük el bűneink bocsánatát! A nagybőjti szent időszak legyen mindannyiunk számára a bűnbánat, a lelki megújulás ideje!

Marci pap

Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyház-
községünk új tagjait:

Domahidi-Vaszi Máté
Rancz Rita-Abigél
Péterfi Csenge

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék
nekik, nyugodjanak békében!

id. Demeter Ferenc
Lakatos (Vitos) Erzsébet

Honnan tudjuk mire van szükségünk?

Az ember elég szociális lény. Szüksége van arra, hogy legyenek kapcsolatai, legyen ez baráti vagy párkapcsolati, vagy akár a szülő-gyerek kapcsolat. Néhány kapcsolatot mi választunk magunknak, néhány pedig olyan, hogy nem tőlünk függ. Sokszor halljuk gyermekkorunkban is, hogy „a családunkat nem mi választjuk, de a barátainkat igen”. Elgondolkozhatunk ennek a mondatnak a mondanivalóján, főleg amikor nem is jövünk rá arra, hogy mennyire hálásak kellene legyünk azért, ha olyan családunk van, amelyik törődik is velünk. Mégis valamilyen okkal kapjuk azt a családot, amelyiket.

Egyszer kisgyerek koromban valaki azt mesélte nekem, hogy van egy hely, ahol a lelkek vannak. Minden léleknek megvan a saját feladata, amikor egy lélek testet ölt valamilyen okkal és céllal kerül ide hozzánk a Földre. Amikor egy lélek elvégezte a kitűzött feladatát, akkor Isten visszahívja magához azt a lelket. Szerintem ezen gondolatmenet alapján mondhatjuk nyugodtan, hogy mi tudatlan emberek, mivel nem mi adtuk magunknak ezt az életet, így semmilyen jogunk nincs ahhoz, hogy a magunkét vagy bárki másét elvegyük, mivel nem mi tudjuk mikor is teljesítettük azt a feladatot, amit kaptunk magunknak.

Ezt az életet talán egy „játékhoz” is lehetne hasonlítani. Elkezdjük, vannak segítők, vannak, akik visszahúznak és elhagynak, legtöbb esetben az ilyenekből tanulunk. Vannak, akiket mi hagyunk el és mégsem áll meg a „játék”, akármennyire is azt hisszük. Folyamatosan kapjuk az újabb és újabb kihívásokat egy magasabb helyről. Néha könnyebben vesszük az akadályt, ami eléünk kerül, de van úgy, hogy nehezebben. Mégis olyan érzésem van, mintha lenne egy „játékvezető”, aki irányít minket, hogy mikor milyen szinten kell legyünk. Vagyis, olyan helyzeteket állít fel, amelyekből tanulhatunk, vagy nyerünk általa valamit. Van talán egy egység vagy rendszer, hogy mikor kell két hasonló lélek egymásra találjon, mert mi egymást nem látjuk kívülről a legtöbb esetben. Ilyenkor kapunk magunknak segítőtársakat. Segítőtársakra mindig szükségünk van, bár

egy idő után rájövünk, hogy itt nem a mennyiség, hanem a minőség az, ami tényleg számít, hiszen egy házat is hamarabb felépít két gyenge építész, mint tíz kiváló irodalmár. Fizikailag is képtelenségnek mondható, hogy több tucat ember ugyanolyan fontos legyen számunkra, mert azok valószínűleg nem őszinte kapcsolatok. És annyi időnk sincs, hogy több tucat kapcsolatot fenntartsunk és ápoljunk. Olykor mikor minden összegyűl, és összeloc-

csan a víz a fejünk felett, még a legközelebbiekre sincs energiánk, mert saját magunkat akarjuk összekaparni.

Ez az online világ elég-gé megszakítja a társas kapcsolatainkat, nem tudom pontosan miért, de sokszor azt érzem, hogy a cél az, hogy ellenség legyen a barátainkból is. Be akarják bizonyítani, hogy ugyanúgy fenn lehet tartani minden emberi kapcsolatot a kommunikációs eszközök segítségével, de én még személy szerint jobban értékelem azt, amikor élőben, szemtől szembe lehet a másik emberrel beszélni. A kommunikációs eszközöknek igaz, hogy előnye, hogy bárkit bármikor elérünk, bár sokszor ott van az a veszély is, hogy nem látjuk azt, hogy a másik fél miképpen reagál, így nincs arra garancia, hogy úgy érti, ahogy kellene. Ezért fontos, hogy azokkal, akik fontosak számunkra, minél több minőségi időt töltsünk el, mert a legtöbb és legértékesebb, amit egymásnak adhatunk az az időnk.

Vitos Beáta

A három fa

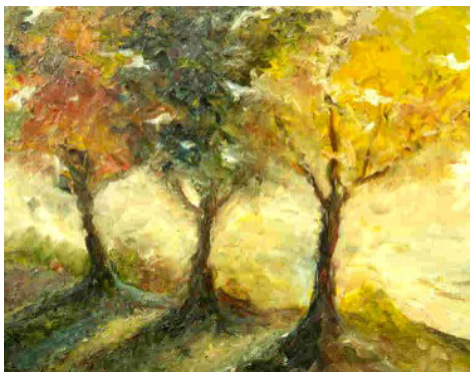
Volt egyszer három fa. Egymás mellett nőttek az erdőben. Barátok voltak, és - mint többnyire a barátok - ők is sokat beszélgettek egymással. Továbbá - mint többnyire a barátok - ők is teljesen különbözőek voltak, bár ugyanazon a helyen nőttek fel, és mindhármán nagyjából egy magasak voltak. Az első fa szerette a szépet. A második fa szerette a kalandokat. A harmadik fa pedig szerette Istent.

Egy napon fáink arról beszélgettek, mik szeretnének lenni, ha majd nagyok lesznek. „Ha felnövök, faragott kincsesláda szeretnék lenni, teli ragyogó drágakövekkel” - mondta az első fa. A második fa nem ilyen dolgokra gondolt. „Ha felnövök, hatalmas hajó szeretnék lenni - mondta. - A kapitánnyal, egy nagy kutatóval együtt új országokat fogunk felfedezni.” A harmadik fa közben az ágait rázta. „Én egyáltalán nem szeretném, hogy feldolgozzanak - mondta. - Szeretnék itt maradni, ahol vagyok, és minden évben egyre magasabbra nőni, hogy én lehessen az erdő legmagasabb fája. Ha aztán rám néznek az emberek, látják, hogy Istenre mutatok.”

Teltek-múltak az évek, és egyszer csak három favágó érkezett az erdőbe. „Végre! - kiáltott fel az első fa, amikor az első favágó kezdte kivágni őt. - Most fog valóra válni az álomom, hogy kincses ládika leszek.” „Remek! - kiáltotta a második fa, amikor a második favágó őt kezdte kivágni. - Most megvalósulhat az álomom, hogy vitorlás hajó legyek.” „Jaj, ne! - kiáltott fel a harmadik fa, amikor a harmadik favágó őt kezdte kivágni. - Akkor nem tudom többé Isten felé irányítani az emberek tekintetét.” A favágók elvitték a három fát, amelyek közül kettő számára sokat ígérőnek nézett ki a jövő. De nem sokára mindhármuknak el kellett temetniük az álmaikat. Ahelyett, hogy szép kincses ládikát faragtak volna belőle, az első fát állatoknál használatos csúnya etetővályúvá, jászollá dolgozták fel. Kecses vitorlás helyett egyszerű halászcsonak lett a második

fából. A harmadik fából pedig semmi sem készült. Csak gerendát fűrészelték belőle, és otthagyták az építőmunkás kertjében.

Az élet folyt tovább. Évek teltek el. A három fa lassacskán megtanult együtt élni szét-tört álmaival. Egy hideg, téli estén aztán egy csapásra megváltozott az első fa élete. Egy csecsemő született ezen az éjjelen - nyilvánvalóan nem közönséges gyermek. Angyalok énekeltek. Pásztorok és királyok jöttek, hogy meglátogassák. Amikor az első fa felfogta, mi is történt, szíve megtelt örömmel. „Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem raknak ugyan tele arannyal és drágakövekkel, de én ringattam a világ legnagyobb kincsét.”

Tovább telt-múlt az idő, összesen mintegy 30 év, és egy napon végre megváltozott a második fa élete is. Kint volt éppen a tó közepén, amikor szörnyű vihar kerekedett. Erősen fújt a szél, és olyan magasra csaptak a hullámok, hogy a kis csónak már azt gondolta, el kell süllyednie. Ám ekkor valami hihetetlen dolog történt. A rajta tartózkodó férfiak egyik felállt. „Hallgass el!” - És a hullámok engedelmessé váltak neki. Amikor a második fa megértette, mi is történt, az ő szíve is megtelt örömmel. „Mégiscsak megvalósultak az álmaim - mondta. - Nem szállítottam ugyan nagy felfedezőt, de a menny és a föld Teremtőjének fiát vihettem.”

Nem sokkal ezután a harmadik fa élete is megváltozott. Jött egy ács, és elvitte magával. Megrökönyödésére azonban nem valami szép dolgot készített belőle, még csak nem is valami hasznosat. Ehelyett durva fakeresztet ácsoltak belőle. „Az a fajta kereszt ez, amit a katonák használnak bűnözők kivégzésére.” - gondolta a fa rémülten. Valóban a vészőhelyre vitték. Ott a dombtetőn rászögeltek egy halálra ítélt férfit. Tulajdonképpen ennek kellett volna a legborzalmasabb napnak lennie a fa életében, ha nem lett volna ott az a valaki:

A rajta kínok kínját szenvedő férfi nem egy szokásos bűnöző volt, akinek a saját büntetetei miatt kellett bűnhődnie. Igazából ártatlan volt. Jézus Krisztus volt Ő, Isten Fia, aki a világ bűneiért halt meg. Amikor a harmadik fa rájött, mi is történt, ujjongott a szíve az örömtől. „Mégiscsak megvalósulnak az álmaim - mondta. - Nem leszek ugyan a legmagasabb fa az erdőben, de ettől a naptól kezdve mint Jézus Krisztus keresztje újból és újból Istenre irányítom majd az emberek tekintetét.

**Tánczos Csilla és Tőke Mónika
ővönők**

A bizalom

Jean-François Gravelet ismertebb nevén Blondin – kötéltáncos és akrobata volt.

A legismertebb talán egy 1100 láb (335 m) magasban kifeszített kötélen való áthaladás volt, ami 160 láb (50 m) hosszúságban a Niagara vízesés felett volt felfüggesztve. Nagy tömegek figyelték ezt, ami egy viszonylag egyszerű mozgással kezdődött egy egyensúlyozó rúddal. Aztán eldobta a rudat, és kezdte megdöbenteni a nézőket.

Egy alkalommal, 1860-ban a királyi család egy tagja elment Nagy-Britanniából megtekinteni Blondin működését. Gólyalábakon kelt át a kifeszített kötélen, aztán bekötött szemmel ment át, majd harmadszor félúton megállt, hogy megsüssön és megegyen egy omlettet. Aztán egy talicskát tolt át egyik oldalról a másikra a tömeg éljenzése közepette. Beletett egy zsák krumplit a talicskába, és úgy kelt át.

A tömeg még hangosabban éljenzett.

Akkor odament a királyi család tagjához, és megkérdezte Newscastle herceget: – Elhiszed, hogy át tudok vinni egy embert ebben a talicskában a kötélen? – Igen, elhiszem – mondta a herceg. – Akkor szállj be! – mondta erre Blondin.

A tömeg elhallgatott, de a herceg nem fogadta el Blondin felhívását. – Van valaki más, aki elhiszi, hogy meg tudom tenni? – kérdezte Blondin. De nem akadt egy önként jelentkező sem. Végül egy idős hölgy kilépett a tömegből, és bemászott a talicskába. Blondin vé-

giggördítette őt oda és vissza a kötélen.

Az öreg nő Blondin anyja volt, az egyetlen, aki hajlandó volt az életét a fia kezébe letenni.

A hit nem csupán értelmi felismerés, hanem magában foglalja azt a konkrét lépést, amellyel Jézusra bízunk életünket.

Marci pap

Ünnepeink

- Március 19. - Szent József, a boldogságos Szűz Mária jegyese
- Március 25. - Urunk születésének hírüladása – Gyümölcscsoltó Boldogasszony
- Március 28. - Virágvasárnap – Az Úr szenvedésének vasárnapja

Mi így éljük meg

Nagyon gyakran szóljuk meg vagy ítéljük el a másik ember viselkedését, anélkül, hogy elgondolkodnánk annak a miértjén. Az a helyzet, hogy ez a templomban, a vallási életünkben sincsen másképp. Arra hívnék meg mindenkit, hogy egy kicsit gondolkozzunk közösen!

Napjainkban a böjtről

Feltételezem minden kedves olvasóm volt már lagziban. Na, már most, hogyha az ember lagziba hivatalos, akkor nem szokott nagyot ebédelni előtte, esetleg bekap egy pár falatot, de semmiképpen sem csap nagy lakomát már otthon. Miért? Mert hogyha jóllakik előtte, akkor hiába lehet majd ott az ünnepi asztalon a sok finom étel és sütemény, nem fogja tudni élvezni, már nem kíván semmit, el van telve. Valahogy így tudnám leírni az ünnepek előtti böjt szerepét, itt nem feltétlenül az ételre vagy evésre gondolva, hanem inkább a lelkiekre. Hogyha az ember egész évben bulizik és mindig meg(t)eszi amihez csak kedve van, akkor egy idő után elveszik a dolgokban az öröme. És hiába jön bármilyen ünnep, ami különleges kellene legyen, mert lényegében nem lesz más, mint a többi napja. Éppen ezért van minden ünnep előtt egy böjti időszak, hogy a valamiről való lemondás által egy kicsit várakozzunk. Fosszuk meg magunkat valamitől, ami számunkra fontos, hogy vegyük észre nem csak ez a lényeg az életben. Illetve ha nem csak úgy várunk, hogy telik az idő de azon túl nem teszünk semmit, hanem tényleg készülünk, tényleg kihangsúlyozzuk a várakozást valami lemondással, akkor sokkal teljesebb tud lenni az egész ünnepünk.

Nagyon sokszor azonosítjuk a böjtölést azzal, hogy nem eszünk húst. Viszont fontos belegondolni, hogy amikor ezt bevezették, akkor teljesen más volt a világ és ennek sokkal nagyobb befolyása volt az életre. Manapság rengeteg ember vegetáriánus vagy vegán (nem fogyaszt állati eredetű ételt), tehát ez

a fajtája a böjtnek nem tűnik túl drasztikusnak. Régebben, mivel a hús ünnepi ételnek számított, ezért a böjtnek az volt a konkrét lényege, hogy ezeken a napokon „ne tartsanak ünnepet”.

Mi, a mostani kor emberei, fiataljai teljesen másképp állunk a dolgokhoz, ezért fontos lenne tudatosítani azt, hogy a böjtnek a lemondásról kellene szólnia. Vagyis, hogyha egy böjti napon nem eszünk húst, ezért vegetáriánus pizzát rendelek, akkor az lehet, hogy nincsen teljesen rendben, mint böjt. Viszont

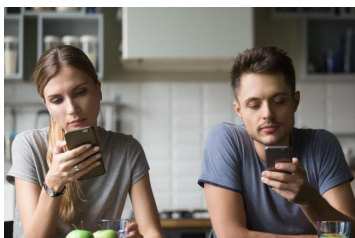
hogyha egy nap, tudatosan, a telefonom pótyogése helyett szóba állok a szomszéd néniével, vagy a szüleimmel, úgy hogy szívesebben görgettem volna a Facebook-on, az már böjtölés. Persze, vannak az Egyháznak előírt szabályai, amiket attól még be kell tartanunk, viszont mindenki

maga tudja, miről mondhatna le, hogy a készülődése tényleg lemondás legyen.

Néhány ötlet az alternatív böjthöz, amiről lemondhatsz:

- Mondj le a sminkelésről, legalább heti egy nap. Anélkül is szép vagy!
- Mondj le a gyorsajtásról. Indulj időben, vigyázz másokra is!
- Mondj le a pletykálgatásról. Mondj inkább jó dolgokat másokról!
- Mondj le a csúnya beszédéről.
- Mondj le az Instagram-sztorikról.
- Mondj le a telefonodról/internetezésről heti egy nap.
- Mondj le a puskázásról az iskolában, most tanulj többet!
- Mondj le az alkoholról vagy/és a cigarettázásról.
- Mondj le a filmekről, sorozatokról.

Gergely Anna

Keresztút

A nagyböjti időben Jézus megváltó szenvedésére és kereszthalálára emlékezünk. Lélekben végigkísérjük őt a keresztúton az Olajfák hegyétől egészen a Golgotáig. Egyházunk biztat is bennünket, hogy élő hittel tekintsünk fel Jézus keresztjére, mert az ő megváltó szenvedéséből sokat tanulhatunk.

A keresztúti ájtatosság elmélkedő imádság, amelyben a hívek – egyedül vagy közösségben – felidézik Jézus keresztútjának történéseit, főbb állomásait. Imádkozható kötött szövegekkel, de saját szavainkkal is. Sajátos napja a péntek, de más napokon is végezhető. Jó alkalom arra, hogy elmélkedjünk Jézus szenvedéséről és saját szenvedésünk értelméről.

A keresztút eredetileg az a körülbelül fél kilométeres útvonal Jeruzsálemben, amelyet Jézus végigjárt a kereszttel a Golgotáig. A hagyomány szerint ezen az úton már a föltámadás utáni napokban végimentek a tanítványok. Később emlékkápolnákat is létesítettek az útvonal főbb helyszínein, és a szentföldi zarándokok elmélkedve, imádkozva végig járták ezt az utat.

A tizennégy stációs forma a középkorban, Betlehemben alakult ki, és főként a ferences szerzeteseknek köszönhető a keresztúti ájtatosság elterjedése. Az állomások számát, a keresztút felállításának helyét, körülményeit és az ájtatosság módját XII. Kelemen pápa szabályozta és egységesítette 1731-ben kiadott rendeletében.

Minden keresztút egy bevezető imádsággal kezdődik, amely rádöbrent bennünket arra, hogy mindaz, ami az első keresztúton történt, az értünk emberekért, a mi megváltásunkért történt. Arról sem feledkezhetünk meg, hogy a megváltó Fiút a mennyei Atya iránti szeretet, valamint a küldetéséhez való hűség tette képessé arra, hogy még a keserves kínszenvedéseket is tudta vállalni. Ezáltal minket is megtanít arra, hogy mindig mindenben szeressük és teljesítsük a mennyei Atya akaratát. Nemcsak Jézus szenvedése, hanem az ő keresztútjának minden eseménye, illetve állomása is sok mindenre megtanít bennünket.

Az első állomás szerint Pilátus ártatlanul halálra ítéli Jézust, és Ő ezt némán, zúgolódás nélkül elfogadja. Az ő példája arra figyelmeztet bennünket, hogy mi is mindig türelmesen viseljük el az igazságtalan megítéléseket. Azután Jézus vállalja veszi a keresztet, hogy mi is készséges szeretettel és türelemmel hordozzuk mindennapi keresztünket. A keresztúton Jézus háromszor esik el a kereszttel: a földre roskad, de újra fölkel és tovább megy. Mi pedig mélységes bánattal siratjuk a magunk elestét, vagyis elkövetett bűneinket és mint „tétkozló fiúk” mi is felkelünk, és visszatérünk a menyei Atyához. A keresztúton Jézus találkozik szent anyjával, Máriával, Cirenei Simonnal, Veronikával és a siránkozó asszonyokkal, akik együtt érző szívvel és segítőkész lélekkel követik Jézust egészen a Golgotáig. Amikor erre emlékezünk, azért imádkozunk, hogy nekünk is legyen elég lelki erőnk ahhoz, hogy oda tudjunk ülni öreg, beteg és szenvedő embertársaink ágya mellé.

A Megváltó Jézus is vigasztalást talált a keresztúton, amikor látta, hogy a szenvedésben nincs egyedül. Mi sem vagyunk egyedül. A szenvedő Jézus és a fájdalmas Anya velünk van, közel van hozzánk. Ez a mi hitünk, ez a mi reményünk.

Amikor a keresztutat végezzük, gondoljunk arra, hogy egy alkalommal Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, nem lehet a tanítványom” (Lk 14,26-27). Ez egészen konkrétan azt jelenti, hogy csak akkor lehetünk Jézus méltó tanítványai, ha mi is hozzá hasonlóan hittel és türelemmel vállaljuk testi-lelki szenvedéseinket.

Marci pap

Opus Dei

Az Opus Dei lelkeségi mozgalom 1928. október 2-án alakult Spanyolországban. Alapítója Josemaría Escrivá de Balaguer spanyol pap, aki 1902-ben született és 1975-ben hunyt el. 2002-ben avatták szentté. A lelkeség célja, hogy újból tudatossá tegye az életszentségre és apostolkodásra szóló általános meghívást, amelyet mindennapi körülmények között naponta kell megvalósítani a megszokott munkában, családi és társadalmi életben.

A szervezet alapításának alapjául egy látomás szolgált, amely által Josemaría Escrivá de Balaguer megvilágosodott, hogy a világi emberek a mindennapi életüket folytatva is törekedhetnek a szentségre. Ezen felismerést az Opus Dei a katolikus egyház nemzetközi pasztorális intézményeként mindenütt hirdeti. Szorosan együttműködik a helyi egyházakkal, és azok számára, akik lelki életüket és a hit terjesztésében való közreműködésüket meg kívánják újítani, lelki képzést, illetve lelkipásztorok által nyújtott segítséget biztosít.

Az Opus Dei 1982 óta működik személyi prelatúraként, tehát a pápa által jóváhagyott jogi személy, melynek élén a preláthus áll. Feladata az, hogy az Egyház evangelizációs küldetésében azáltal működjön közre, hogy minden társadalmi réteghez tartozó kereszténynek segítsen hitükkel teljes összhangban élni és dolgozni.

Tagjait három csoportba oszthatjuk:

Numeráriusok/numeráriák: Cölibátusban, közösségben élő tagok. Ők felelősek a lelki képzésért, a rendezvények szervezéséért és a prelatúra terjesztéséért. Szupernumeráriusok/szupernumeráriák:

Családos vagy házasodni szándékozó, mindennapi körülmények között élő emberek. Agregátusok/agregáták: Cölibátusban élő tagok, akik nem közösségben élnek, hanem családjukkal együtt, ill. egyedül.

A lelkeség lelki kapaszkodókkal segíti tagjait az életszentség megélésében.

Szent Josemaría előszeretettel hangsúlyozta, hogy az Opus Dei szellemiségének alapja az istengyermekség. A keresztények a keresztség által Isten leányaivá és fiaivá válnak és

segíteni kell abban, hogy ez a tudat életük élő része legyen. Az istengyermekség gyümölcsei: bizalom Isten gondviselésében, egyszerűség az Istennel való kapcsolatban, az emberi méltóság őszinte tiszteletben tartása, az emberek közötti testvériség, valódi szeretet a világ és a teremtet dolgok iránt, valamint kiegyensúlyozott és pozitív hozzáállás az élethez.

Igyekeznünk kell a teljesen anyagi dolgokon, Isten és minden ember szolgálatán keresztül szentté válni – fogalmazott az Opus Dei alapítója. A család, a házasság, a munka és a mindennapi elfoglaltságok állandó alkalmat kínálnak arra, hogy Krisztussal találkozunk, őt utánozzuk az emberi és keresztény értékek – a szeretet, a türelem, az alázatosság, a szorgalom, az igazságosság, az öröm stb. – gyakorlása révén.

Az életszentségre való törekvés a munkában egyrészt azt jelenti, hogy munkánkat a lehető legjobban és kellő szakmai felkészültséggel végezzük el, másrészt azt, hogy mindezt keresztény hozzáállással tesszük, Isten iránti szeretetből és embertársainknak szolgálva. Ily módon a munka alkalmat jelent a Krisztussal való találkozásra.

Az Opus Dei által nyújtott képzés arra emlékeztet, hogy az imádság és az áldozat szükségszerűen a keresztény élethez tartozik. Tagjai mindennap részt vesznek szentmisén, és néhány percet az evangélium olvasására fordítanak. Gyakran járulnak a bűnbocsánat szentségéhez. Életükben fontos helyet foglal el Szűz Mária tisztelete. Krisztus követése értelmében igyekeznek kisebb áldozatokat felajánlani Istennek, főleg olyanokat, amelyek feladataik megbízható teljesítését segítik elő és felebarátaik életét kellemesebbé teszik.

Ezenkívül bőjtölnek és alamizsnát adnak a rászorulóknak.

Az Opus Dei alapítója attól szerette volna óvni a keresztényeket, hogy egyfajta kettős életet éljenek: elválasztva egymástól a benső, Istenhez kapcsolódó életet a családi élettől, a munkától, valamint a társadalmi élettől. Szent Josemaría éppen hogy azt hangsúlyozta, hogy csak egyetlen életünk van, amely testből és lélekből áll, amelyet testben és lélekben szentté kell tenni, és amelyet Istennek kell betöltenie.

Aki Krisztussal találkozik, olyan kincset talál, amelyet nem tarthat meg csupán saját magának. Szent Josemaría a következőképp fogalmazott: „Kollégáinkkal, barátainkkal és rokonainkkal közösen fáradozva segíthetünk nekik, hogy közelebb kerüljenek Krisztushoz”. Az a vágy, hogy másokkal is megismertessük Krisztust, egyenes következménye a szeretetnek – vagyis annak, hogy Istent mindenekelőtt szeretjük, felebarátainkat pedig úgy, mint önmagunkat. Ez a vágy elválaszthatatlanul összekapcsolódik azzal az igyekezettel, hogy megpróbáljunk megoldást találni környezetünk anyagi és társadalmi problémáira.

Mivel az Opus Dei lelkiségének középpontjában a mindennapi élet áll, ezért a tagok számára a mindennapokban, a munkahelyen és a családban való helytállás a legfontosabb. Természetesnek számít azonkívül az Egyház tanításainak követése életviteli dolgokban.

A tagok viszonya az Opus Deihez szerződésen alapul, a szervezetben nem léteznek fogadalmak. Szervezetileg a férfiak és a nők teljesen külön vannak, külön szervezik

rendezvényeiket. A lelki képzést - a papi szolgálatokon kívül - nők végzik nők és férfiak férfiak számára.

Ha valaki csatlakozni szeretne a szervezethez, akkor maga kéri felvételét kézzel írt levél formájában. Fél évvel a levél elküldése után a prelátúra értesíti őt előzetes felvételéről. Másfél évvel az előzetes felvétel után következik a végleges felvétel (oblatio). A tag minden évben március 19-én (Szent József ünnepe) megújítja tagsági akaratát, különben tagsága automatikusan megszűnik. Legkorábban öt évvel az oblatio után lehet kérni örökös tagságot (fidelitas), amely után már nem szükséges a megújítás. A kilépés ezután a prelátus engedélyével lehetséges.

A tagok napját az úgynevezett normák strukturálják, amelyek elvégzése arra szolgál, hogy közel hozza a tagot Istenhez. A normák a következők: a nap felajánlása ébredés után, az Újszövetség olvasása, lelki irodalom olvasása, az Opus Dei közösségi imádsága, napi szentmise, szentáldozással, napi látogatás az Oltárszentségnél, délelőtti és délutáni fél-fél óra személyes imádság, elmélkedés, az Úrangyala imádság elmondása délben, napi rózsafüzér, esti lelkiismeret-vizsgálat, heti gyónás, heti találkozás egy lelki vezetővel, heti kör (kb. egyórás csoportos lelkigyakorlat), havi egyszeri többórás lelkigyakorlat, évi legalább egyszeri többnapos lelkigyakorlat, évi egyszeri teológiai kurzus.

☞ hu.wikipedia.org/wiki/Opus_Dei

☞ lexikon.katolikus.hu/O/Opus%20Dei.html

Összeállította: **Imre Beáta**

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Harghita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.